

vecellesemâük

FANZİN

sayı:6

-artık ölülerimizi gömme zamanı geldi!

ve celle senâük yalnızca cenaze namazlarında okunur.

prezewalski/

ayağı kırılmış bir ata doğrultulan,
baruttan çok demir,
pas kokulu
ürkek bir tabanca şimdi şakağıma dayanan.
kalbimin dayanmayan
kusmuğuma alkol karışmadan
ve bulaşmadan aklıma
bağıra bağıra ölmeler.
bozkırda dört nala koşarken
birinci sınıf müminler
öyle istediler diye
-hatta secdede-
vurulup düşmeler.

biliyorum

gözyaşlarım ulaşmaz sana

henüz kirpiklerini ıslatan

bir sıfatın da yoktur.

-yalnızca rahman ve rahim-

ey sözlerine zulmü karıştıran peygamber

ey thor'un çekicini kavrayan ibrahim

bana tek vuruşta

kalbini parçalayamadığın

bir put göster.

korkuyu topuklarıma çivilediler

ve ezdim.

fakat titredi,

ıslak toprak gevişlemekten

tuzsuzlanan dudaklarım

burunili bir çocuk gibi.

yine de ben,

en yiğit komutandan genç

en arkada kalan dölüt.

atlar telef olmaz

atlar ölür-

dünyadaki herkesten önce kalkardı. ayak parmağıyla omzuna bastırarak o kadar az konuşurdu ki kimse ona soru soramazdı. annesinin son saçlarını taradığı günün ertesi sırtının yarısını kaplayan ayaklarıyla omzundan sarstı. annesi uyuyordu. dünyadaki herkesten önce kalkardı, uyumayanlar da dahil. yatağın sıcak kokusunun ne demek olduğunu bilmiyordu o güne kadar. öğrendi. her şey o gün başlamıştı, cebindeki fotoğrafı sıkarak buruşturduğu günden tam otuz iki yıl önce.

I.BÖLÜM

yolun karşısındaki iki katlı eve uzunca baktı. balkonda bir adam hayal ediyordu. adres burasıydı. içeride kim vardı? o mu? hayır, ondan başka herkes olabilirdi. tereddüt içinde kapının önüne vardı. bir süredir bu çarşafli kadının gizemine yenilmiş ev sahibi kapı çalınmadan araladı.

-“kimsiniz?”

sorulabilecek en korkunç soruydu. hele ki hayatı boyunca kendisine soramayanlar için. düşündü. kimdi? pas. dünyanın nasıl patlayacağını sorsaydı. ya da tanrının neye benzediğini. bir ölünün ilk on dakikada kaç santigrat derece ısı kaybettiğini ya da kafatasının kaldırabileceği basınç miktarını sorsaydı ya. verebilecek bir cevabı olurdu hem de gevelemeden. elindeki fotoğrafı gizli bir örgütün kartviziti gibi gösterip yaka paça içeri davet edildi. bir bardak kötü şarap, bir dilim bayat ekmek. yediler. sessizliği kadın bozdu çünkü adamın hiçbir şeyi bozmaya gücü ve niyeti yoktu.

-“bundan otuz iki yıl önce...”

otuz iki yıl mı? hayır. kırk, elli, altmış belki. üç milyar yıl önce, büyük patlamadan başlaması gerekiyordu bozduğu sessizliğe değmesi için. masadaki sigaralardan birini yaktı cinayetin verdiği ortaklığa güvenerek. kafasını topladı. en başından anlatmaya başladı. sanki kendi hayatını kendi yaşamış gibi taa en başından...

-“bugün beraber işe gideceğiz. dedi babam. anladım anlamında başımı salladım sırtı bana dönük olmasına rağmen. yinelemedi. çünkü anlamayacak hiçbir şey yoktu. eninde sonunda her çocuk babasıyla beraber işe giderdi. çabucak giyindim. babam kapıda beklerken annemi öpemezdim, öpmedim. yola koyulduk. yürüdük. durduk. bekledik. eski bir fayton geldi, bindik. ilk kez evden bu kadar uzaklaşmışım. gün henüz aydınlanıyordu. ormanlık bir alanda durduk. indik. ormanı geçtikten sonra birkaç katlı hana vardık. girdik. herkes en az babam kadar susuyordu. bir yere oturduk. 'burada bekle.' dedi. gitti. babam gelene kadar kimse beni görmedi. yüksek sesle bir şeyler konuşulmaya başlandı bir anda. babam tam o sırada geldi. hep beraber dışarı çıktık. onlarca atlı ve birkaç fayton hanın önünde durdu. babam kulağıma eğildi ve 'korkma!' dedi. neyden korkmayacaktım? korkunç ne olabilirdi ki? bir çocuk babasının yanında neyden korkardı? bunların hepsini 'tamam, korkmam.' anlamında başımı sallayarak savurdum. babam yanımdan ayrıldı. elleri bağlı, kafasına çuval geçirilmiş bir adam faytondan indirildi. kalp atışım hızlanmıştı. gözlerimi istesem de kısamıyordum artık. neler oluyordu? bu tuhaf galeyan niyeydi diye düşünemeyeceğim kadar hızlı geliyordu her şey. adam çoktan o tuhaf aletin önünde diz çöktürülmüş, elleri çözülmüş ve alete kelepçelenmişti. gözlerim babamı aradı o sırada. elindeki kağıttan bir şeyler okuyan adamın hemen yanındaydı. adına suçlu denildiğini sonradan öğrendiğim adamdan başka kimseye odaklanamıyordum. 'ZALİMLERİN YERİ CEHENNEMDİR! YERYÜZÜNÜ HUZURLU KILMAK İÇİN ZALİMLER ÖLMELİDİRLER ZİRA AHRETTE TANRININ MAHKEMESİNDE BİR AN ÖNCE YARGILANABİLSİNLER. YAŞASIN KRAL JOSEF!' bu cümlelerden sonra gerçek anlamda ölüm sessizliğinin ne demek olduğunu öğreniyordum. suçlu, kafasını iki demir kütesinin arasına kendisi uzattı. her şey bir tiyatro oyunu olamayacak kadar aykırı ve gerçektir. cellat, yukarıdaki demir kütesinin bağlı olduğu ipi kesti... o an anladım babamın neden sustuğunu, neden anneme günaydın demediğini, neden başımı okşamadığını, neden uyuyamadığını. demir kütle arasında ezilen gözlerin verdiği uykusuzluktan babamın gözkapaklarına ilişen. kan sıçramasın diye ne kadar uzakta durulması gerektiğini öğrendim. tanrının düzenini bozmaya yeltenen biri için üzülme tanrıyı kızdırırdı. üzülmemiş gibi yapmak gerekti çünkü tanrı'nın huyuna gitmek gerekiyordu onu kandırmak pahasına olsa bile. bunu da öğrendim. ve o güne kadar anlamadığım ne varsa hepsini anladım.

herkes avuçlarını açıp tanrıya dua etti sessizce. bense hala kanlar içinde yatan suçludan gözlerimi ayıramıyordum. hala suçlu muydu? yoksa öldüğü için suçlarından arınmış mıydı? dünyanın bir tane daha suçludan kurtarılmasına tanıklık eden kalabalık huzur içinde dağılmaya başlamıştı nihayet. söylemesi kolay sadece babam, cellat ve ben kalmıştık artık...

babam yüzündeki siyah bezden maskeyi çıkardı. 'buraya gel' dedi. elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek yanına gittim. Çocuklar ağılayınca babalarına koşup bacaklarına atılırdı. ben üç metreden daha ileriye gidemedim. on iki yaşındayım, ilk defa bir lü görüyordum. hem de kafası yüzlerce kilo demirle ezilmiş bir lü. cellat, babamla birlikte cesedi el arabasına taşıdıktan sonra gitti.

babam nde ben arkada yarım saate yakın yürüyorduk. damlayan kanlara basmamak için gayret ediyordum. korkum kalmamıştı artık. daha kötüsünün olamayacağına emindim. küçük bir tepenin yanında durduk. babam bir kayaya oturdu. sigara yaktı. ve benimle en uzun konuşmasını o zaman yaptı. 'burası merhamet tepesi.' dedi eliyle göstererek. 'buradan sonrasında araba olmadan devam edeceğız. Çünkü kral, suçluların bu tepeyi sürüklenerek geçmesinin bağışlanmalarını sağılayacağına ve bedenlerinin toprağı a değmesi de dünyadaki kötülükleri temizleyeceğine inanıyor. onun için bu tepenin adına merhamet; bize de suçluların ayaklarından tutup srklediğimizden ayakı derler.' saatler içinde yaşanmış o kadar şeye rağımen soğukkanlılıkla rehberlik yapması kanımı donduruyordu. demek bu tepeyi kanla besleyen bir babam vardı. her gün yüzünü hiç grmediğı adamların kanlarıyla suluyordu bu toprakları. iim o kadar dolmuştu ki bir anda boşaldım. kolumdan çekip yanına oturttu beni, çünkü karşısına alacak gücü yoktu. 'bak kızım! ben cellat değılim. benim babamın bir içi olmadığı için başka seçeneğim yoktu. senin şanssızlığıın da babanın içi olması. başka seçeneğimiz yok, ben artık yaşlanıyorum. anlıyor musun?' bütün çocuklar gibi bende babamın günahını ödeyecektim, elbette anlıyordum.

ikinci gelişimde daha fazla yardım ettim. , dört derken artık ölünün bir ayağından da ben tutuyordum. her tanık olduğum idam gösterilerinde daha az ağılamaya başlamıştım. suçluların kim olduğına ve sularının ne olduğına göre törenin süresi değışiyordu. bir sabah olağıanst bir şey oldu. kral josef öldü. iten içe bu saçmalığı a bir son verileceğıne inanmıştım. her törende 'yaşasın!' diye dualar ettiğimiz kralın ölmesiyle duaları kabul etmeyen bir tanrıya neden gvenecektik ki? ama öyle olmadı. artık yaşasın

diyeceğimiz josef yoktu belki ama ondan çok daha zalim oğlu colman vardı. başa geçer geçmez idam törenlerini halka açtı. doğrusu çok önemsememiştim bunu. çünkü kim birinin vahşice öldürülmesine tanıklık etmek isteyebilirdi? yine yanılmışım işte. hem de öyle yanılmışım ki şehrin tam ortasına sadece idam törenleri için büyük bir arena yapılmıştı ve her gösteri bir izdihama dönüşüyordu. zevk çığlıkları tıpkı olimpiyat havasındaydı. aklımı yitiriyordum. insanlar nasıl ölüme alkış tutabilirdi? yaşamaya ne kadar yabancılaşabilinirse o kadar yabancıydı herkes. empatiye dair hiçbir şey kalmamıştı artık. korkuyla, şiddetle kana aç bir insan kitlesi yaratılmıştı adeta. kan tutmuyordu kimseyi. artık tutması da yetmezdi; sarsmalıydı. her gün insanların gözlerindeki caniliği seyreliyordum. ne suçun bir önemi vardı ne suçlunun. acilen rehabilite edilmesi gereken insanlar dolaşıyordu her tarafta. onlara göre bu gösteriler tiyatrodan ibaretti. her gün konuk oyuncuların değiştiği, aynı senaryonun oynandığı basit bir tiyatro...

babam öldüğünde yirmi bir yaşındaydım. ölümün iliklerini görmüş ben neler hissedebilirdim? onun merhamet tepesi'nden sürüklenmesi gerekmiyordu. çünkü o zalim ya da suçlu değildi. çünkü ayakçılık resmi bir işti. çünkü işçiler suçsuzdu. çünkü ben artık bir ayakçıydım ve ayakçılar babam öldüğü için işe geledim diyemezdi. kral gülerdi, cellat gülerdi, seyirciler hoşnut olmazdı. cebindeki yarım sigara paketini alıp koyuldum yola.

allie'yle tanışmam iki ay sonrasında oldu. yine her zamanki gibi baştan aşağı siyah giyindik, bezden maskeyi kafamıza geçirdik, kafasına çuval geçirilmiş suçlu sahneye çıkarıldı, büyük bir alkış ve çığlık tufanı koptu. benim için sıradandı. seyircilerin yüzündeki heyecanı izliyordum. 'ZALİMLERİN YERİ CEHENNEMDİR! YERYÜZÜNÜ HUZURLU KILMAK İÇİN ZALİMLER ÖLMELİDİRLER ZİRA AHRETTE TANRININ MAHKEMESİNDE BİR AN ÖNCE YARGILANABİLSİNLER. YAŞASIN KRAL COLMAN!' naraları atıldı. tam o sırada göz göze geldik. öylesine ürkek, öylesine berrak bakıyordu ki... o kalabalıkta sadece benim gözlerime odaklanmıştı. dudaklarım titriyordu. öfkenin dışında hissettiğim ilk duyguydu bu. rüyada gibiydim. ta ki cellat ipi kesene kadar... gözyaşları benim yanaklarımı da ıslatmıştı. yıllar sonra ilk defa ağlıyordum. ne alkışı, ne çığlıkları duyuyordum. her taraf kararmıştı.

merhamet tepesi uzak olduğu için faytonla götürüyorduk cesetleri artık. faytoncu durdu indirdim allie'yi. beni beklememesi gerektiğini söyledim, gitti. gözden kaybolunca dizlerimin üstüne bıraktım kendimi. ne okşayacak bir kafası ne güzel yüzü kalmıştı geriye. sadece kanla birbirine geçmiş uzun saçları duruyordu. okşayabildiğim kadar okşadım. gün akşama yakındı. elbette merhamet tepesi'ni sürükleyerek geçirmeyecektim. kanı zaten boşalmıştı. bedeninin dünyadaki kötülükleri temizlemesine de izin veremezdim. bir tek kötülükle daha onu yüzleştirmemeliydim. eğer merhamet etmesi gereken biri varsa o da allie'ydi; tanrıya ve yeryüzüne... kucağıma aldım. kanı boşalmış bedeni o kadar hafifti ki. tepenin ardına vardığımızda yanına uzandım. bedeni üşümüştü. o ısınana kadar ne varsa üstümde hepsini ona örttüm. o ısınmadı belki ama artık ben de üşüyordum. güneş doğmaya yakın çırılçıplaktım. her gün uğruyordum yanına. her şeyi anlatıyordum. birkaç hafta böyle devam etti. aksidir bedenini korumayı akıl edemedim. bir akşam fark ettim kolunun bir kısmının hayvanlar tarafından yenildiğini. bir sonraki gün yanımda gaz yağı bidonuyla gittim. neden sonra üstünü aramak geldi aklıma. ceplerine baktım. arkasında '*sevgilim*' ve bu adresin yazılı olduğu fotoğrafı buldum. ismini de buradan öğrendim. o gönderemedi en azından ben getirmek istedim, sevgilisine vermeyi temenni ediyordum...

gözlerini neredeyse unutacaktım. çırılçıplak bedeni alevler içindeyken huzurluydum çünkü ısıtmıştım onu. şarkılar söyleyip ağıtlar yaktım sönene kadar. cebimde getirdiğim kavanoza doldurdum küllerini. size vermek istediğim işte bu kavanoz. ne kavanozu ne de fotoğrafını geçen otuz iki yıl boyunca bir an yanımdan ayırmadım. bunun için neden bunca yıl beklediğimi merak ediyorsunuzdur..."

etmiyordu. yüzüne herhangi bir şeyi daha bilmeyi reddeden kesin mimikler oturmuştu. kadını susturmak için konuşması gerekiyordu. ne de olsa medeni insanlardı.

II.BÖLÜM

kilitler kapının ardına saklanmak için yeterli değildir. seni kovalayan şeyden daha hızlı koşamıyorsan sırtını da dayaman gerekir.

kafasını ellerinin arasına almış düşünmeye zorluyordu vurarak. azraili görmüş ihtiyarın soğukkanlılığına ihtiyacı vardı. şömine hala yanıyor, fazla uzaklaşamazdı. ağlamak için buruşturdu yüzünü, gözlerini kıstı, yüzünü avcuna kapadı. kupkuru avucu. kilidi diğer yöne çevirdi şimdi de. kaçmakla teslim olmak arasındaki tek fark biraz daha korkuydu.

belki de gitmiştir?

hatta onun için bile gelmemiştir belki?

işte umut; sofrada çırpınan uskumruya, kurumuş kardelene, kollarını açmış isa'ya...

^elbette gitmiştir. öyleyse bak? ya gitmemişse? o zaman gidecektir. ya gitmezse? ya sonsuza kadar orada dikilirse? bak artık şu deliğe! tamam. tamam bakıyorum. zaten gitmiştir. gitmişse kapıyı yine kilitlerim. unutmadan perde aralık kalmış onu da çekeyim. siktir! hala orada. öylece dikilip kapının gözüne gözüne bakıyor piç. bekle biraz gider. bekler biraz, perde oynamazsa evde yaşayan kimse yok der gider. bekleyeni vardır akşama kadar duracak değil ya. hem benim için gelmiş olsa çoktan kapıyı çalardı. git bak bakalım o eve kimler girip çıkıyor demişlerdir belki. o da gelip dikizliyor başka ne olabilir? gidip bekledim kimse girip çıkmadı der. o zaman tamam, başka bir adres verip git burayı da dikizle biraz derler. içinden yüze kadar sayıyordur şimdi. hatta belki doksan bile olmuştur. doksan bir, doksan iki... belki birini bekliyordur. kahve satan dükkanı geçtikten sonra birinci değil ikinci sokağa sap. doksan üç, doksan dört. kapısı kahverengi olan evin tam karşısındaki kaldırımında bekle demiştir tarif eden. doksan beş. doksan altı. ya beni fark ettiyse. saçmalama. ya ettiyse? ya bunun için özel tatbikat gördüyse? kapının eşiğine biriken karartıdan anlayabilir mi? kahretsin! bunu daha önce hiç düşünmemiştim. neden kapıda beklerken hiç bakmadım eşiğe. ama hareket etmedim. belki karartıyı görmüştür de hareket etmesini bekliyordur emin olmak için. belki onun için

bu kadar uzun bakıyordur. doksan yedi. doksan sekiz. evet aferin bana hareket etmemeliyim. doksan dok-^

kadın, eve doğru yürümeye başladı. daha yüz bile olmamıştı üstelik. bütün soğukkanlılığını, verdiği kararlarını unutup evin diğer köşesine kadar kıvranarak koştu. ama o kadar. çabuk sindirdi. çünkü ihtiyardı. çünkü azraili de görmüştü. kapı vurulmadan açacaktı. ne de olsa işbirlikçileri herkes severdi. “kime bakmıştınız? bir seri katil arıyorsanız mahallemizde yok ama orospular on sekiz numarada oturuyor ve yirmi bir numarada da uyuşturucu kullanıldığını duymuştum.” diyen bir komşunun ibne olduğundan kim şüphe edebilirdi ki? delikten son kez baktı. açtı. ilk soruyu o soracaktı tıpkı komşular gibi:

-“kimsiniz?”

kadın hiçbir şey söylemeden elindeki fotoğrafı gösterdi. arandığının resmiydi bu. görevi başındaki bir memurun gömlek düğmesini koparmayacak şekilde omzundan tutup içeri doğru çekti. kapıyı aynı hızla kapattı.

-“ne istiyorsun?”

çarpınan bir balıktan farkı yoktu. boğazı kesilmiş kurbanlığın hırıltılarından daha anlamlı cümle kuramıyordu.

-“allie! onu tanıyor musunuz?”

korkuya bulanmış aklı karışıyordu şimdi de. kekelemeden cevaplamak için duraksadı.

-“dostumdur kendisi. ancak...”

‘ancak’tan sonra ne diyeceğini kestirecek kadar düşünememişti. nereden bulduysa o kelimeyi... kadın yetişti sessiz imdadına bir kavanoz çıkardı heybesinden bir de boş zarf. bıraktı masanın kenarına. bu heyecanlı kadın kafasını allak bullak etmişti. öte yandan allie... içi ürkünç bir kederle doldu. korkularından yasını tutamadığı, kendisi için ağlamaktan gözyaşlarını biriktiremediği sevgilisi içini kaplıyordu.

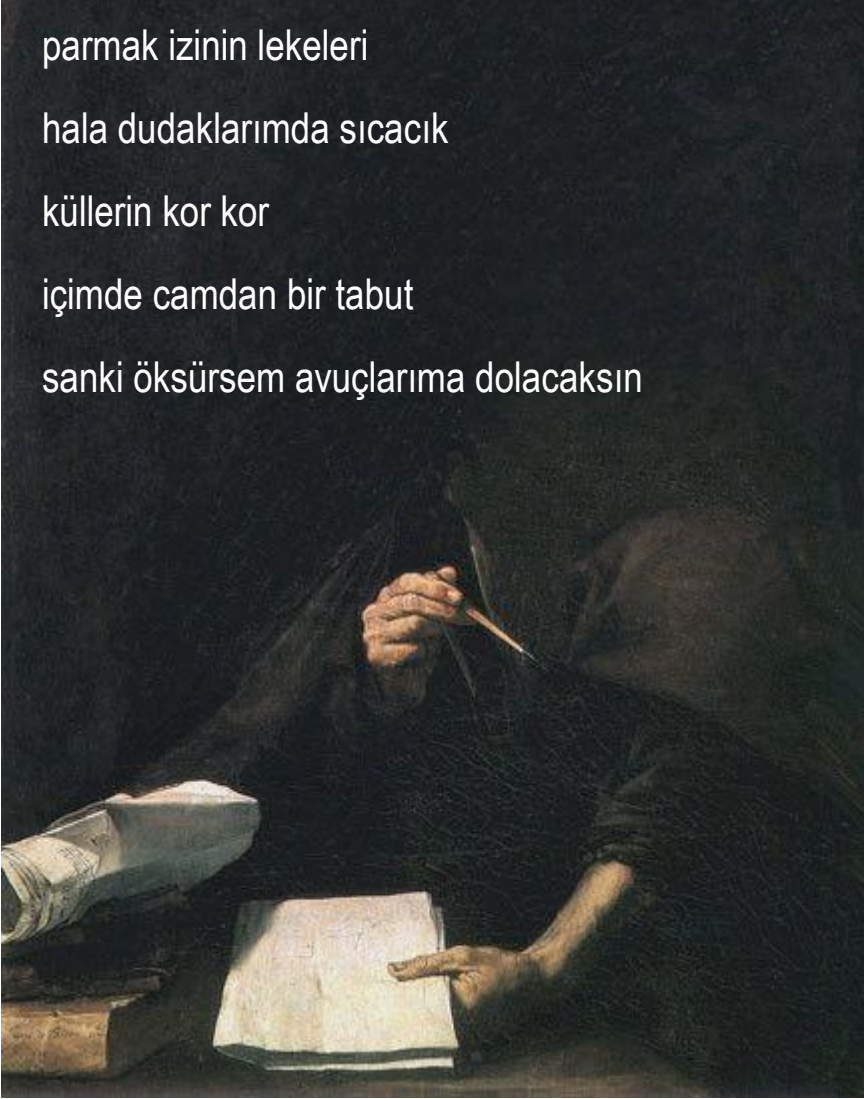
-“... bunun için neden bunca yıl beklediğimi merak ediyorsunuzdur... çünkü ayakçılar geçerli bir mazereti olmadığı sürece bulundukları şehri terk edemezler.”

yapbozun son parçası da yerine oturmuştu. acemi bir hırsızın elinde titreyen fotoğrafına baktı ekmeği çalınan babacan esnaf edasıyla. sonra masadaki tükürüğü yıllar önce kurumuş olan kendi yaladığı zarfa baktı. duvarlara sonra, kapıya, pencereye, aralık perdeye ve perdenin ardındaki gökyüzüne.

kadın gözden kaybolunca göğüs hizasında tuttuğu kavanozun kapağını açtı. çenesinde tuttu. çekebildiği kadar çekti içine. genzine doldu yetiştirse ciğerlerine... içine doldu, gözlerinden taşıtı. elinin tersiyle sildi burnunu. sanki bu bir eroınmanın altın vuruşuydu.

allie'ye kısa ağıt/

parmak izinin lekeleri
hala dudaklarımda sıcacık
küllerin kor kor
içimde camdan bir tabut
sanki öksürsem avuçlarıma dolacaksın

aforoz edilmiş çiçekler/

bütün çocukluğumu koştum
sana yetişmek için
gencecikliğinin beyazlıklarından geçtim
kabuğu tutulmuş yaralar
yaraya tutuklu maceralar geveledim
memelerinde tomurcuklanan
peygamberliğe hevesli huriler sevdim
kızılıcık şerbeti kustum
kan çiğnedim
sen
dirseklerinle tanrılara tehditler saçan
baldırını gösteren
mağaralara fısıldayan sen
tut bir travma peşinde
yanından geçen çocukluğumun ellerinden

öğreneceğiz avucumuzun terlemesini
bembeyaz bir yastığın ıslaklığını anlayacağız
damlasa da
aslanın ağzındaki ekmeği ıslatan salyalarım ayak bileğine
taziyelere mutluluklar dileyen
kurutulmuş çiçekler göndereceğiz kitap aralarından
aforizmalı çiçekler

yan yana yürüyeceğiz
baharat kokan çarşılardan geçerken
gündelik ağzımızla güleceğiz
el ele belki
her bir gezegeni görmüş gibi oluruz

aforoz edilmiş çiçekler
diyecekler adımıza
sebebidir
bu dünyaya
ilk gelişimizden

twitter: @vecellesenaukf

birinci dünya savaşında ölen sekiz milyon atın anısına...